

Sygn. akt VI Gz 320/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Beata Hass – Kloc (spr.)

SO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. Sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy upadłościowej (...) Spółki z o.o. w S.

o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku

na skutek zażalenia upadłego na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie Wydziału V Gospodarczego Sekcji ds.

Upadłościowych i Naprawczych z dnia

8 sierpnia 2013 r., sygn. akt V GUp 7/13 w przedmiocie postępowania upadłościowego

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie umorzył postępowanie upadłościowe wobec upadłego wskazanego w sentencji orzeczenia.

Uzasadniając orzeczenie Sąd podał, iż działający w postępowaniu upadłościowym syndyk masy upadłości złożył wniosek o umorzenie postępowania upadłościowego na podstawie art. 361 pkt 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze. Uzasadnieniem złożenia wniosku był fakt, że na chwilę obecną brak jest środków na prowadzenie postępowania upadłościowego, a wierzyciel zobowiązany przez Sędziego Komisarza nie uiścił żądanej zaliczki na koszty tegoż postępowania. W ocenie Sądu Rejonowego,

treść art. 361 prawa upadłościowego i naprawczego zawiera zamknięty katalog przyczyn, które mogą być podstawą do umorzenia postępowania upadłościowego. Umorzenie postępowania upadłościowego następuje wtedy, gdy nie zostanie osiągnięty cel tego postępowania (likwidacja majątku i zaspokojenie wierzycieli – art. 2 w/w prawa) oraz to, że orzeczenie o umorzeniu ma charakter formalny i podstawy te nie mogą być interpretowane rozszerzająco. W tym zakresie Sąd Rejonowy powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1994 r. III CZP 139/94 i z dnia 29 lutego 2000 r., III CKN 939/99. W dalszej kolejności Sąd I instancji wskazał, że na podstawie poczynionych ustaleń na chwilę orzekania wynika, że upadły nie posiada majątku pozwalającego na pokrycie generowanych w sposób nieprzerwany kosztów postępowania upadłościowego, co obliguje Sąd w myśl art. 361 ustęp 2 prawa upadłościowego i naprawczego do umorzenia tegoż postępowania. Szczególnie, iż brak jest wpłat zaliczki na koszty tegoż postępowania

przez wierzycieli zobowiązanych postanowieniem Sędziego Komisarza z dnia 17 lipca 2013 r. wydanego w trybie art. 232 prawa upadłościowego i naprawczego.

Powyższe orzeczenie zaskarżył upadły.

W pierwszej kolejności wniósł o jego uchylenie i zarzucił, że w aktach sprawy brak jest sprawozdania syndyka masy upadłości z wykonanych czynności za okres po ogłoszeniu upadłości, na podstawie którego można byłoby ustalić wysokość zobowiązań masy upadłości i wysokość należności. Ponadto brak jest również dokładnego zestawienia sporządzonego przez syndyka, jakiego rodzaju koszty postępowania i w jakiej wysokości są generowane w sposób nieprzerwany. Następnie podał, iż w jego ocenie łączna wartość wyrobów w magazynie na dzień 28 sierpnia 2013 r., to kwota

85.519,78 zł. W tej sytuacji istnieje możliwość spieniężenia powyższych stanów magazynowych, szczególnie, że Sędzia Komisarz pozwolił postanowieniem

z dnia 19 czerwca 2013 r. syndykowi na sprzedaż tychże zapasów magazynowych z wolnej ręki. Syndyk poprzestał jedynie na zamieszczeniu jednego ogłoszenia w gazecie i wysłaniu 20 e-maili. Jak wynika z akt sprawy zalega w nich oferta złożona przez (...) Polska na kwotę 26.044,90 zł.

W ocenie upadłego powstaje pytanie dlaczego do chwili obecnej syndyk nie sprzedał w/w zapasów magazynowych, szczególnie, iż pod koniec lipca 2013 r. upadły sprzedał towary na rzecz w/w firmy za łączną kwotę 15.316,69 zł, co stanowiło środki pieniężne, które miał do dyspozycji syndyk, lecz nie wiadomo na co je przeznaczył. Dalej skarżący podniósł, iż upadły jest nadal właścicielem ruchomości stanowiącej wyposażenie biur, których wartość na dzień 20 marca 2013 r. wynosiła 62.440 zł i one również nie zostały sprzedane przez syndyka, choć w ten sposób można było pozyskać środki na prowadzenie postępowania. Na uwagę zasługuje również fakt, iż upadły nadal uzyskuje regularne przychody z wynajmu lokali użytkowych z umów najmu, które nie zostały rozwiązane przez syndyka i miesięczny dochód z tego tytułu to kwota około 1.000 zł miesięcznie. Upadły posiada również wierzytelności pieniężne, co potwierdza lista płatności na dzień 23 sierpnia 2013 r., lecz nie wiadomo dlaczego syndyk nie podjął się do dochodzenia powyższych należności. Na koniec upadły zarzucił, że jest właścicielem nieruchomości – lokalu użytkowego w S., którego wartość szacunkowa na dzień 19 marca 2012 r. wynosiła 1.064.000,00 zł. Nieruchomość ta w toku postępowania egzekucyjnego została wyceniona na kwotę 1.025.105,00 zł. Jednak syndyk nie podjął żadnych działań zmierzających do spieniężenia tego składnika majątku upadłego, choć mógł z kwoty uzyskanej ze sprzedaży 10% przeznaczyć na poczet kosztów. Upadły podniósł jeszcze, iż na dzień 18 kwietnia 2013 r.

w kasie spółki i na rachunkach bankowych znajdowała się kwota 9.444,65 zł.

W świetle powyższych okoliczności zażalenie zasługuje na uwzględnienie, szczególnie, że skarżący dołączył do zażalenia dokumenty

w postaci wydruku systemu księgowego upadłego: „stan magazynów na dzień

28 sierpnia 2013 r.”, faktury wystawione na firmę (...), wykaz majątku (...) Spółka z o.o. na dzień 20 marca 2013 r.,

wydruk systemu księgowego upadłego: „lista płatności według kontrahentów na dzień

28 sierpień 2013 r.”, operat szacunkowy nieruchomości załączony do wniosku

o ogłoszenie upadłości oraz przywołanie postanowienia z dnia 30 kwietnia

2013 r., sygn.. akt V GU 14/13 w przedmiocie ogłoszenia upadłości wydane przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie – z

powołaniem się na w/w akta w zakresie wskazanych w zażaleniu argumentów i dowodów. W odpowiedzi na powyższe

syndyk złożył wyjaśnienia pismem z dnia 19 września 2013 r.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotowe zażalenie nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia z następujących przyczyn:

Na początku podkreślenia wymaga, iż głównym celem postępowania upadłościowego jest zaspokojenie wierzycieli ze środków uzyskanych przez syndyka masy upadłości z likwidacji majątku upadłego poprzez jego spieniężenie.

Również nie może umknąć uwadze treść art. 232 prawa upadłościowego i naprawczego wskazanego przez Sąd Rejonowy, który reguluje sytuację, gdy

w postępowaniu upadłościowym brak jest funduszków masy, które mogłyby być przeznaczone na koszty postępowania, a w masie upadłości istnieje jednak majątek, który może być spieniężony i tą drogą można zaspokoić wierzycieli.

W sytuacji zaś braku majątku, który mógłby służyć choćby częściowemu zaspokojeniu wierzycieli należy postępowania upadłościowe umorzyć stosownie do treści art. 361 prawa upadłościowego i naprawczego. W zakresie pozyskania funduszków na dalsze prowadzenie postępowania upadłościowego decyduje Sędzia Komisarz wydając w tym zakresie stosowne postanowienia, które nie polegają na zaskarżeniu. W niniejszej sprawie – jak wynika z akt sprawy – Sędzia Komisarz wydał stosowne postanowienie w dniu 18 lipca 2013 r., w którym wezwał wierzyciela (...) S.A. w S. do uiszczenia zaliczki na koszty postępowania upadłościowego w wysokości 40.000 zł w terminie tygodniowym od dnia otrzymania niniejszego orzeczenia, przyjmując, iż z akt sprawy wynika, że w/w wierzyciel posiada około 97% ogólnej sumy wierzytelności. W ocenie Sędziego Komisarza wpłata zaliczki przez wierzyciela pozwoli na podjęcie czynności zmierzających do likwidacji składników masy i tym samym umożliwi zaspokojenie wierzycieli i uchroni przed koniecznością umorzenia postępowania na podstawie art. 361 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego.

Z akt sprawy wynika również, iż przedmiotowa zaliczka nie została uiszczona.

Sąd Okręgowy aprobuje poglądy wyrażone przez doktrynę w zakresie interpretacji art. 361 ust. 2 prawa upadłościowego i naprawczego, że w toku postępowania upadłościowego może wystąpić sytuacja, że wprawdzie w majątku wolnym od zabezpieczeń są składniki majątkowe posiadające wartość, ale brakuje „płynnych środków”. W takim przypadku decyzja co do dalszego biegu należy do wierzycieli, których koniecznym jest wezwanie do uiszczenia zaliczki na koszty postępowania. Jeżeli uiszczą zaliczkę na ten cel będzie się ono toczyło, jeśli nie – zostanie umorzone (Komentarz do art. 361 prawa upadłościowego i naprawczego pod redakcją F. Zedler oraz komentarz pod redakcją P. Zimmerman). Wypada również zaznaczyć, iż sformułowania art. 361 prawa upadłościowego i naprawczego wynika dla Sądu nie możliwość, ale obowiązek umorzenia postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego

w Krakowie, sygn. I ACa 721/12). Przenosząc powyższe i oceniając przez pryzmat poszczególnych zarzutów wskazanych przez skarżącego należy stwierdzić, iż zgodnie z treścią art. 230 prawa upadłościowego i naprawczego przez płynne środki należy rozumieć pieniądze i inny majątek łatwo sprzedawany, który w każdej chwili można wymienić na pieniądź. Jak wynika

z dowodów zalegających w aktach sprawy w postaci wyciągu z rachunku bankowego, raportu kasowego, wyciągu zobowiązań na 26.06.2013 – miesiąc czerwiec był pierwszym miesiącem, w którym kwota nierozliczonych zobowiązań zaczęła przewyższać kwotę bieżących środków i stało się oczywiste, iż sprzedaż składników masy upadłości nie przyniesie zamierzonego efektu. W dniu złożenia przez syndyka wniosku o zobowiązanie wierzycieli

o wpłatę zaliczki stan środków pieniężnych wynosił 6.449,26 zł, zaś suma wymagalnych zobowiązań wynosiła 10.631,00 zł. W związku z tym możliwym do przewidzenia było, iż nie będzie możliwości zaspokojenia wszystkich kosztów i niezbędne jest zasilenie masy upadłości środkami płynnymi pochodzącymi z wpłaty zaliczki. Z akt sprawy wynika również, iż syndyk podjął działania w celu dokonania sprzedaży towarów, co w konsekwencji udało mu się za kwotę 14.324,70 zł, a w zakresie pozostałej części towarów, mimo poszukiwań potencjalnych nabywców, brak jest odzewu mając na uwadze o jaki towar chodzi, jego specyfikę i czas ich produkcji. Jeśli chodzi o wyposażenie biur, to należy podzielić pogląd syndyka, iż sprzedaż tej części majątku będzie dużo korzystniejsza wraz ze sprzedażą nieruchomości, natomiast wartość wyposażenia niezwiązanego z nieruchomością została sprzedana, zaś pozostała jej część, która mogłaby być jeszcze sprzedana nie pokryłaby wymagalnych zobowiązań masy upadłości (chodzi o kwotę 9.915,00 zł). Należy również zwrócić uwagę, iż łączna wartość oszacowania wszystkich składników wyposażenia to kwota 16.315,- zł, a nie 62.440,- zł co podnosi upadły

i co znajduje odzwierciedlenie w załączniku nr 3 do spisu inwentarza zalegającego w niniejszych aktach. Jeśli chodzi o wierzytelności to większość

z nich jest przedmiotem prowadzonych postępowań komorniczych, jednak

z miernym efektem, czego dowodem jest wysokość kwoty uzyskanej z tego tytułu, tj. 288,92 zł. Sprawa, gdzie wierzytelności nie były kierowane na drogę postępowań sądowych i nie budziły żadnych wątpliwości co do ich istnienia zostały skierowane stosownie wezwania do zapłaty. Co do pozostałych wierzytelności, w szczególności not odsetkowych to należy stwierdzić, iż są to wierzytelności przedawnione, gdyż dotyczą zobowiązań powstałych w okresie od 2007

do 2010 r., których nota bene sam upadły przed ogłoszeniem upadłości nie dochodził, choć w złożonym zażaleniu wykazuje, iż były to wierzytelności łatwe do wyegzekwowania.

Odnosząc się zaś do kwestii związanej z nieruchomością upadłego to należy zauważyć, że rzeczywiście wartość tego majątku jest wysoka i w sumie przewyższa zakładane koszty niezbędne do przeprowadzenia upadłości, jednakże, aby mogło dojść do jej sprzedaży niezbędne jest poniesienie znacznych kosztów takich jak wycena przez biegłego rzeczoznawcę, przeprowadzenia przetargów, ogłoszenia prasowe. Z tym wiążą się podniesione już wyżej okoliczności, że na obecny etap postępowania upadłościowego brak jest bieżących środków do przeprowadzenia między innymi tych wyżej wskazanych czynności. Na uwagę zasługuje również fakt, iż likwidator wiedząc, że będzie ogłoszona upadłość postępowania i będzie możliwość skorzystania ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, w dniu 2 maja 2013 r. wypłacił wynagrodzenie pracownikom spółki uszczuplając tym samym majątek o kwotę 11.309,44 zł oraz generując wierzytelność w stosunku do ZUS i Urzędu Skarbowego na kwotę 6.612,09 zł. Na koniec Sąd Okręgowy zauważa, iż z akt sprawy wynika, iż syndyk złożył w dniu 11 sierpnia 2013 r. sprawozdanie opisowe i rachunkowe za okres od 30 kwietnia 2013 r. do 30 lipca 2013 r. (k. 93-103 akt sprawy) oraz za okres od 30 lipca 2013 r. do 29 października 2013 (k. 291 – 298).

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego przedstawione wyżej okoliczności poczynione na tle wskazanych powyżej dowodów uzasadniają trafność wydanego przez Sąd pierwszej instancji orzeczenia i skutkują oddaleniem zażalenia po myśli art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc.

Z/ odpis postanowienia doręczyć syndykowi i upadłemu,

Po wykonaniu akta zwrócić Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie